

sig selv rigtigt, at de blive ved at svare en Afgift omtrent som den, de vilde have svaret, naar Næringskatten var bleven bibeholdt. Naar den Afgift, som paalægges Actieselskaber, betragtes fra denne Side, vil man ikke kunne sige, at den samme Indtægt rammes to Gange, idet det mere maa betragtes, hvad Næringskatten maaskee tildeels var, som en indirecte Afgift paa Næringsen. Vel har § 3 i Udkastet udtalt, at under visse Omstændigheder skulle Actieselskaber ogsaa være pligtige at svare Bidrag til Bysskatten, men kun efter den Deel af deres Indkomster, som ikke tilflyder Actionairerne, eller Selskabsmedlemmerne. Jeg maa derved bemærke, at jeg anseer dette for at være in-consequent, naaget det vel er saa, at der foreligger en Tilfsjendegivelse fra en tidligere Indenrigsminister om, at Foreninger, f. Ex. Stifternes Creditforening, skulde svare Hjælpestat i Forhold til det Overskud, der blev henlagt til Reservecapitalen. Det forekommer mig, at dette Overskud ikke er væsentlig forskjelligt fra de øvrige Indtægter, som et saadant Selskab har, og som det deles ud blandt Medlemmerne. Det beroer jo nemlig paa Medlemmerne eller paa en engang vedtagen Bestemmelse i Selskabets Lov, om det hele Overskud skal uddeles til Medlemmerne, eller om der skal lægges Noget hen til Reservecapitalen, og det synes mig derfor i Forhold til Selskabets Medlemmer at ville være urigtigt at gjøre Forskjel mellem det, der uddeles, og det, der lægges hen; thi det kan jo være, at det, der lægges hen iaar, deles ud til næste Aar, hvilket viser, at enten bør slet Intet beskattes, eller ogsaa bør ligeledes det beskattes, der blev henlagt og ikke uddeelt Aaret iforveien. Hvad der paa den Maade kan indvindes af Skatten er saa ubetydeligt, at man helst maa være fri derfor, medens det tillige vil medføre Vanskeligheder at komme efter, hvad der er henlagt til Reservecapitalen eller ikke. Jeg troer derfor, at det vilde være rigtigere at forandre denne Paragraph derhen, at Actieselskaber ogsaa blive undergivne Beskatning; dog skulde jeg efter hvad der er forhandlet i Udvalget holde for, at det vilde være rigtigst, at saadanne Selskaber, for at vedligeholde den Charakter, Skatten nu har som Næringskat, ikke undergaves den i Udkastet

nævnte stigende Scala, men at det derimod blev en Udgift, der faldt med lige Procentforhold paa Indtægten, hvad enten denne var større eller mindre. Dette er Alt, hvad jeg for Dels blikket har at bemærke med Hensyn til Lovkastet, og jeg skal derfor indskrænke mig dertil.

Thune: Jeg skal blot tillade mig, da jeg hører til den Minoritet i Udvalget, som den ærede sidste Taler omtalte, med Hensyn til Actieselskaber at fremhæve, at jeg ikke finder, at de bør beskattes, naar Næringskatten ophører, og det netop paa Grund af den dobbelte Beskatning. Jeg synes, at Actieselskaberne kun kunne beskattes, naar der forbeholdes Medlemmerne Ret til ved Beskatningen af deres øvrige Indtægter at unddrage denne Deel deraf; de maaatte altsaa kunne sige: Saa stor en Indtægt skal beskattes, men derfra maa drages det og det Beløb, som allerede i engang er beskattet. Dette har jeg allerede i Udvalget tilladt mig nærmere at motivere, men da jeg seer, at Lovudkastet tildeels falder sammen med mine Ansøelser, skal jeg ikke videre udtale mig derom, idet jeg med Fornøielse skal støtte Udkastet. Jeg skal kun endnu tillade mig en Bemærkning, jeg har gjort i Udvalget og i sidste Session her i Salen, da denne Sag var under Behandling, og som jeg fremdeles maa fastholde. Jeg troer nemlig ikke, at den i § 9 gjorte Ansættelse i Portioner er rigtig. Jeg mener, at den Hovedfactor, hvorefter enhver Beskatning finder Sted, nemlig Indtægten, bør ubtrykkelig fremhæves ved Skatteansættelsen, saa at man kan sige, at Skatten er grundet paa en formodet Indtægt af saa og saa Meget. Den anden Factor, der maa komme i Betragtning, er den, at man maa tage Hensyn til, hvormange Personer den paagældende Mand har at ernære og understøtte; den kan man lettere komme ud over end over den første. At den første Factor fastsættes i Tal, er især vigtigt, fordi maa derved, hvis man vil klage over Skatteansættelsen, bedre kan ramme det Rette, end naar man skal sammenligne sin Skatteansættelse med Andres. Feilen er ikke den, at man anseer sig selv ansat for højt, men derimod snarere de Andre for at være ansatte for lavt, og hvad man